

ÁGH ISTVÁN
Nyárvég, megint

*Belebújok a szeptemberi nyárba,
 lobot vet bőrömön a nap,
 nagyot virágzom, mint a napraforgó,
 minden szirmán halk földöntúli csókkal,
 én késtem el vagy az idő siet?
 Hisz ellobbant a sárga lángolás,
 és látom már a túlrejt bús fejet
 elsötétült szemekkel, szárazon
 alábukni szára elé a földig,
 hol mozgolódó friss halom alatt
 koponya éled vagy csupán vakond túr.*

*Belebújok a nyárvégi utazásba,
 korai szellő kél, mintha drótra gyűlő
 fecskeraj szárnyával kavarna,
 áthül a tó az előérzetemtől,
 szeretni hívösét csak mára hagyja,
 utána fürdőlepedővel törlöm
 könnycseppjeit, szárazra s búcsúzóul,
 tengerszem tekint így mögöttem,
 olyan nagy embertelen csönddel,
 hogy a hulladékra járó kutya is
 félve szaglász a strandon.*

*Ám a vadon pompája vigasztal még,
 a szarvasok pézsmá permetét a csönd
 a völgy ködében ülepíti,
 fönt sárga, piros, kék bogycsók,
 alul a lófogu kukoricás
 dúskál a sűrű illat szösztéjében,
 konyhakertek kaporszaga
 párolog az asszonyok térdhajlatáról,
 alkonypírban égő csipkebokorba
 bújt a képzelet
 szemérmetlen szerelmespárja.*

*Megértek a gyümölcseink megint,
 teremtettünk épp annyi hasznosat,
 amennyi elherdálhatót, ha nincs miért,
 most még eggyel több évesen,
 s gazdagabban szorozhatok és osztatok,
 virrasztás közben ér az álom,
 és egy gémeskút távcsövén
 látok a víz csillagtükrébe le,
 és a sötétből földi zárkám
 kukucskálóján röpít a csillagokba
 a puha szárnyú gyermekábránd.*

*Az 1956. október 25-i véres csütörtök áldozatainak emléktáblája
 (Kampf József és Callmeyer Ferenc, 2001, Kossuth tér)*

Hova lett a szülőház a házból?

*Hova lett a szülőház a házból?
ha még cserepe sem változott,
ridegebb hely nincs is a világon,
mikor benne egyedül vagyok.*

*Hova lett a kamrából a műhely?
minden egymás fölött és alatt,
sose kerül elő, mi lesüllyedt,
csak ha a gyalupadon maradt.*

*Mióta a szekér nincs szokásban,
elszekerezett gyártója is,
de már az sincs, aki még használja
bognár dédapánk szerszámait.*

*Mi a falat támasztotta nemrég,
a kerékagy-fúró sincsen ott,
nagyobb annál, mint hogy elemeljék,
kirepült a betört ablakon,*

*madárcsőrre nyílnak a fogók, míg
hangjuktól a bunkó fölriad,
hol a szarka fészkébe fúródik,
kopasznyakú gyaluk siklanak,*

*közéjük csap zengve a szekerce,
ölyv száll, s vér hull a vésők után,
az a vonókés szaladt kezembe,
melynek éppen a hiánya fáj.*